

μεταξὺ τοῦ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς Ω καὶ τοῦ Ω τῶν χειρογράφων. Γίνεται δὲ χρῆσις ἐν τῷ παπύρῳ τούτῳ καὶ τῆς διπλῆς στιγμῆς (:) ὡς σημείου στίξεως, καθ' ἃ τοῦτο εὐρίσκεται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς.

Καθ' ἃ δὲ εἵπομεν ἤδη, τὸ ἀπόσπασμα παπύρου τοῦ Φαίδωνος τοῦ Πλάτωνος δύναται πιθανῶς νάναβιθασθῆ εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ., ἐπειδὴ εὐρέθη ὁμοῦ μετὰ δημοσίων γραμμάτων καὶ ἄλλων ἐγγράφων ἅτινα σήμερον ἀναβιβάζονται εἰς τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου τῶν Πτολεμαίων. Θὰ ἠδύνατο δὲ ταῦτα, ὡς εἶδος, νὰ θεωρηθῶσιν ὡς γραφὴ κοινοτέρα καὶ ἔχουσα χαρακτῆρα μᾶλλον ἐφήμερον τῆς τῶν λογοτεχνικῶν ἔργων μεγάλου συγγραφέως καὶ νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς ἀρχαιότερον χρόνον.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ 2.

ΓΕΜΝΓΕΦΘΟΥΑΔΕΕΚΤΟΥΤΩΜ
 ΙΑΝΑΧΩΡΕΙΝΟΣΕΜΜΗΚΑΝΑΓΚΗ
 ΧΡΗΣΑΓΑΥΤΗΝΔΕΙΣΕΛΑΥΤΗΝΟΥΑ
 ΛΕΓΕΘΑΙΚΑΙΛΟΡΟΙΣΕΘΑΙΠΑΡΑΚΕ
 ΛΕΥΓΕΑΠΙΣΤΕΥΕΙΝΔΕΜΗΚΑΘΕΝΙ ΑΛΛΩΙ

Φαίδων τοῦ Πλάτωνος. — Γ' αἰὼν π. Χ.

(— [αἰσθῆ]σεων πειθουσα δε εκ τουτωμ¹ | [με]ν αναχωρειν οσομ μη αναγκη | χρησ[θ]αι αυτην δ εις εαυτην ουλ | λεγεσθαι και αθροιζεσθαι παρακε | λευεσ[θ]αι πιστευειν δε μηδενι αλλωι)

Ὁ ὥραϊος οὗτος κώδιξ τοῦ Πλάτωνος ἀναμφηρίστως ἀπεθησαυρίσθη ὑπὸ τοῦ πρώτου αὐτοῦ κτήτορος ἐπὶ ἔτη μακρὰ, εἰ μὴ ἐφ' ὄρου ζωῆς· μόνον δ' ἔνεκα τυχαίου τινὸς συμβάντος ἐπῆλθε διὰ πολλοῦ χρόνου ἢ παράχρησις αὐτοῦ ὡς ὑλικοῦ ἀχρήστου.

¹ Τὸ τελικὸν ν μεταβάλλεται εἰς μ πρὸ ἐπακολουθοῦντος μ.

